

16 Σεπτεμβρίου, 1993

[ΠΟΓΙΑΤΖΗΣ, Δ/σπής]

ΑΝΑΦΟΡΙΚΑ ΜΕ ΑΙΤΗΣΗ ΥΠΟ Ή ΕΚ ΜΕΡΟΥΣ ΤΟΥ ΝΙΚΟΥ ΣΙΑΚΟΛΑ, ΠΟΥ ΕΙΝΑΙ ΕΝΑΓΟΜΕΝΟΣ ΣΤΗΝ ΑΓΩΓΗ ΑΡ.747/86 ΤΟΥ ΕΠΑΡΧΙΑΚΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ ΛΕΥΚΩΣΙΑΣ, ΓΙΑ ΑΔΕΙΑ ΓΙΑ ΝΑ ΖΗΤΗΘΕΙ ΔΙΑΤΑΓΜΑ ΑΠΑΓΟΡΕΥΣΗΣ (PROHIBITION)

(Αίτηση Αρ. 154/92)

Προνομακά Εντάλματα — Αίτηση για χορήγηση άδειας για καταχώριση αίτησης για έκδοση εντάλματος prohibition που να απαγορεύει σε Επαρχιακό Δικαστήριο την εκδίκαση αγωγής, χωρίς ταυτόχρονα να εκδικάσει και την ανταπαίτηση του αιτητή στην αγωγή, που είχε αποκλεισθεί με απόφαση του Επαρχιακού Δικαστηρίου, η οποία είχε επικυρωθεί κατ' έφεση από το Ανώτατο Δικαστήριο — Κρίθηκε ότι δεν υπήρχε εκ πρώτης όψεως υπόθεση ή συζητήσιμο θέμα για χορήγηση της αιτούμενης άδειας.

Ο αιτητής ζήτησε άδεια για καταχώριση αίτησης για έκδοση εντάλματος prohibition το οποίο να απαγορεύει στο Επαρχιακό Δικαστήριο Λευκωσίας να προχωρήσει στην εκδίκαση της αγωγής 747/86 της Federal Bank of Lebanon SAL εναντίον του αιτητή εκτός αν ταυτόχρονα εκδικάσει και την ανταπαίτηση του αιτητή. Το Επαρχιακό Δικαστήριο είχε στις 11.1.89, με ενδιάμεση απόφασή του, αποφασίσει να αποκλείσει την ανταπαίτηση του αιτητή, ασκώντας εξουσίες που του δίδουν οι Θεσμοί Πολιτικής Δικονομίας. Ο αποκλεισμός της ανταπαίτησης δεν είχε την έννοια απόρριψής της, αλλά ο αιτητής είχε δικαίωμα να εγείρει την αξίωσή του με ξεχωριστή αγωγή. Η εν λόγω ενδιάμεση απόφαση επικυρώθηκε κατ' έφεση από το Ανώτατο Δικαστήριο στις 21.4.92. Ο αιτητής τόνισε ότι δεν ζητούσε ένταλμα certiorari για ακύρωση της εν λόγω απόφασης του Επαρχιακού Δικαστηρίου αλλά μόνο ένταλμα prohibition που να προνοεί ως ανωτέρω.

Αποφασίσθηκε ότι:

Εφόσον η απόφαση του Επαρχιακού Δικαστηρίου είχε επικυρωθεί κατ' έφεση από το Ανώτατο Δικαστήριο δεν υπήρχε εκ πρώτης όψεως υπόθεση ή συζητήσιμο θέμα για να δοθεί η αιτούμενη άδεια. Πέραν τούτου, η απόφαση του Επαρχιακού Δικαστηρίου αποτελούσε άσκηση διακριτικής ευχέρειας του Δικαστηρίου, πράγμα που δεν

ελέγχεται από το Ανώτατο Δικαστήριο με την διαδικασία των προνομιακών ενταλμάτων.

Η αίτηση απορρίφθηκε.

Υποθέσεις που αναφέρθηκαν:

5 *Αργυρού (1992) 1 Α.Α.Δ. 727.*

Αεροπόρος (1992) 1 Α.Α.Δ. 861.

Αίτηση.

10 Αίτηση με την οποία ο αιτητής επιδιώκει την παροχή σ' αυτόν άδειας για να υποβάλει στο Δικαστήριο αίτηση για την έκδοση του προνομιακού εντάλματος Απαγόρευσης (Prohibition) που να απαγορεύει στο Επαρχιακό Δικαστήριο Λευκωσίας να προχωρήσει στην εκδίκαση της αγωγής αρ. 747/86 της Federal Bank of Lebanon (SAL) εναντίον του Αιτητή "εκτός αν ταυτόχρονα εκδικαστεί και η Ανταξίωση του Αιτητή."

15 *Γ. Κακογιάννης, για τον αιτητή.*

20 ΠΟΓΙΑΤΖΗΣ, Δ.: Ανάγνωσε την ακόλουθη απόφαση. Με την αίτηση αυτή ο Αιτητής Νίκος Σιακόλας επιδιώκει την παροχή σ' αυτόν άδειας για να υποβάλει στο Δικαστήριο αίτηση για την έκδοση, κάτω από το άρθρο 155.4 του Συντάγματος, του προνομιακού Εντάλματος Απαγόρευσης (Prohibition) που να απαγορεύει στο Επαρχιακό Δικαστήριο Λευκωσίας να προχωρήσει στην εκδίκαση της αγωγής αρ.747/86 της Federal Bank of Lebanon (SAL) εναντίον του Αιτητή "εκτός αν ταυτόχρονα εκδικαστεί και η Ανταξίωση του Αιτητή".

25 Οι λόγοι πάνω στους οποίους βασίζεται η αίτηση είναι οι ακόλουθοι:

30 "(1) Η ενδιάμεση απόφαση (RULING) του Επαρχιακού Δικαστηρίου Λευκωσίας ημερομηνίας 11.1.1989 με την οποία διατάχθηκε ο αποκλεισμός της Ανταξίωσης του Αιτητή στην πιο πάνω Αγωγή με αρ.747/86 (αντίγραφο της οποίας επισυνάπτεται στην Ένορκη Δήλωση ως Τεκμήριο Α) η οποία επιβεβαιώθηκε κατ' έφεση από το Ανώτατο Δικαστήριο στην Πολιτική Έφεση αρ.7804 με την απόφαση του ημερομηνίας 21 Ιουλίου 1992 (αντίγραφο της οποίας επίσης

35 επισυνάπτεται στην Ένορκη Δήλωση ως Τεκμήριο Β), είναι

αντίθετη προς το Σύνταγμα και συγκεκριμένα προς τα άρθρα 28, 30 και 33 του Συντάγματος και τα Δικαστήρια έχουν υποχρέωση δυνάμει του άρθρου 35 του Συντάγματος να διασφαλίσουν την αποτελεσματική εφαρμογή του Μέρους ΙΙ του Συντάγματος (στο οποίο περιλαμβάνονται τα άρθρα 28 και 30). 5

(2) Ο αποκλεισμός της Ανταξίωσης του Αιτητή στην πιο πάνω Αγωγή αρ.747/86 ισοδυναμεί με αποστέρηση του Αιτητή του δικαιώματός του να προσφύγει στο μόνο αρμόδιο Δικαστήριο που είχε δικαιοδοσία να ακούσει την Ανταξίωση του στην Κύπρο, δηλαδή στο Επαρχιακό Δικαστήριο Λευκωσίας με Ανταξίωση στην πιο πάνω Αγωγή αρ.747/86, και συνεπώς παραβιάζει το άρθρο 30.1 του Συντάγματος. 10

(3) Ο αποκλεισμός της Ανταξίωσης του Αιτητή στην πιο πάνω Αγωγή αρ.747/86 αποστερεί από τον Αιτητή το δικαίωμα για ακριβοδίκαιη δίκη και ίση μεταχείριση του με τους Ενάγοντες στην Αγωγή αυτή και παραβιάζει τον κανόνα “ισότητας των όπλων” που διασφαλίζεται από τα άρθρα 28 και 30 του Συντάγματος. 15

(4) Επιπρόσθετα προς την παραβίαση των πιο πάνω άρθρων του Συντάγματος, ο αποκλεισμός της Ανταξίωσης του Αιτητή στην πιο πάνω Αγωγή με αρ. 747/86 παραβιάζει και αντίστοιχα άρθρα της Ευρωπαϊκής Συμβάσεως για την Προάσπιση των Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων που επικυρώθηκε με το Νόμο 39 του 1962 (η οποία δυνάμει του άρθρου 169 του Συντάγματος έχει αυξημένη ισχύ έναντι του ημεδαπού νόμου) και ειδικότερα του άρθρου 6 της Συνθήκης αυτής.” 20 25

Τα γεγονότα στα οποία βασίζεται η αίτηση περιέχονται στην ένορκη δήλωση του Αιτητή που συνοδεύει την αίτηση και στα συνημμένα σ’ αυτή τεκμήρια. Σε συντομία είναι τα ακόλουθα: 30

Ο Αιτητής είναι Κύπριος επιχειρηματίας του οποίου η εμπορική δραστηριότητα επεκτείνεται και στο εξωτερικό. Οι ενάγοντες στην αγωγή αρ.747/86 Federal Bank of Lebanon (SAL) είναι τραπεζικός οργανισμός με έδρα το Λίβανο. Ο Αιτητής ενάγεται στην αγωγή εκείνη υπό την ιδιότητά του ως εγγυητή δυο ξένων εταιρειών προς τις οποίες η Federal Bank of Lebanon παρέσχε τραπεζικές διευκολύνσεις σχετικές με την ανάληψη από μέρους τους συμβατικής υποχρέωσης να προμηθεύσουν την κυβέρνηση της Νιγηρίας με μεγάλες ποσότητες τσιμέντου. Ο Αιτητής είχε μεγάλο προσωπικό 40

- κό συμφέρον στην εμπορική επιτυχία των εν λόγω εταιρειών τις οποίες αντιπροσώπευε. Περαιτέρω μετείχε στο μετοχικό κεφάλαιο της μιας από αυτές με ποσοστό 40%. Ο Αιτητής αμφισβήτησε την εναντίον του απαίτηση και με την υπεράσπισή του υποστήριξε ότι
- 5 η εγγυητική συμφωνία ατόνησε ή κατέστη ανενεργός λόγω πράξεων και ενεργειών των εναγόντων, περιλαμβανομένης της αποστολής από τους ενάγοντες δυσφημιστικής επιστολής ημερομηνίας 6/7/1987. Η υπεράσπιση συνοδεύεται και με ανταπαίτηση με την
- 10 οποία εγείρεται απαίτηση για αποζημιώσεις για δυσφήμιση του Αιτητή από τους ενάγοντες μέσω της εν λόγω επιστολής τους που δακτυλογραφήθηκε στην Κύπρο και επέδρασε στη Νιγηρία προκαλώντας και την ακύρωση από την κυβέρνηση της Νιγηρίας συμφωνιών με τις δυο πρωτοφειλέτιδες εταιρείες προς μεγάλη ζημιά των συμφερόντων του Αιτητή.
- 15 Οι ενάγοντες στην εν λόγω αγωγή υπόβαλαν αίτηση στο Επαρχιακό Δικαστήριο Λευκωσίας με αίτημα τη διαγραφή ή αποκλεισμό της ανταπαίτησης του Αιτητή σύμφωνα με τις πρόνοιες της Δ.21, θ.10 των Θεσμών Πολιτικής Δικονομίας. Με την απόφαση του
- 20 ημερομηνίας 11/1/1989 το Πλήρες Επαρχιακό Δικαστήριο, ασκώντας τη διακριτική του εξουσία επί του προκειμένου και αποδεχόμενο την αίτηση, εξέδωσε διαταγή αποκλεισμού της ανταπαίτησης του Αιτητή παρά τον ισχυρισμό του τελευταίου ότι η εν λόγω δυσφημιστική επιστολή δεν αποτελούσε μόνο τη βάση της ανταπαίτησής του αλλά και τη βάση μερικών από τις υπερασπίσεις του με τις
- 25 οποίες ήταν στενά συνδεδεμένη και ότι τυχόν αποκλεισμός της θα καθιστούσε αδύνατη τη διεκδίκηση των αξιώσεων που ήγειρε με την ανταπαίτησή του, γεγονός που θα έθετε τον Αιτητή σε πολύ μειονεκτική θέση έναντι των εναγόντων οι οποίοι θα κέρδιζαν μεγάλο και άδικο πλεονέκτημα έναντι του. Παρά ταύτα, η ανταπαίτηση του
- 30 Αιτητή αποκλείστηκε με το αιτιολογικό ότι αυτή ήγειρε πρόσθετα επίδικα θέματα η εκδίκαση των οποίων θα προκαλούσε δυσχέρεια στους ενάγοντες και μεγάλη καθυστέρηση στην εκδίκαση της αγωγής, η δε ανταπαίτησή του θα μπορούσε βολικά να εκδικαστεί σε ανεξάρτητη αγωγή.
- 35 Εναντίον της εν λόγω απόφασης του Πλήρους Επαρχιακού Δικαστηρίου Λευκωσίας ο Αιτητής καταχώρησε την Πολιτική Έφεση αρ.7804. Με την απόφαση του ημερομηνίας 21/4/1992 (δε δημοσιεύτηκε ακόμα) το Ανώτατο Δικαστήριο απέρριψε την έφεση λέγοντας ότι το κυριαρχικό στοιχείο στην άσκηση της διακριτικής ευχέρειας του πρωτόδικου Δικαστηρίου κάτω από τη Δ.21, θ.10 είναι το πρόσφορο της εκδίκασης της ανταπαίτησης συγχρόνως με την αγωγή και η πιθανότητα πρόκλησης δυσχέρειας στον ενάγοντα από
- 40 αυτό το ενδεχόμενο και ότι, αν και η συνάφεια των επίδικων θε-

μάτων της ανταπαίτησης με εκείνα της αγωγής δεν αποτελεί προϋπόθεση για την έγερση ανταπαίτησης, το ενδεχόμενο σημαντικής καθυστέρησης στην εκδίκαση της αγωγής συνιστά λόγο για τον αποκλεισμό της ανταπαίτησης.

Θα πρέπει να σημειωθεί ότι με την αίτηση αυτή ο Αιτητής δε ζητά άδεια του Δικαστηρίου να υποβάλει αίτηση για την έκδοση προνομακού Εντάλματος Certiorari για την ακύρωση της διαταγής αποκλεισμού της ανταπαίτησής του που εκδόθηκε από το Επαρχιακό Δικαστήριο στις 11/1/1989 και επικυρώθηκε κατ' έφεση από το Ανώτατο Δικαστήριο στις 21/4/1992. 5 10

Το προνομακό Ένταλμα Prohibition δεν προσφέρεται για την ακύρωση διαταγής κατωτέρων Δικαστηρίων. Βασικός σκοπός του είναι να εμποδίσει τα κατώτερα Δικαστήρια να ενεργούν εκτός των πλαισίων της δικαιοδοσίας τους ή κατά παράβαση των νόμων της χώρας. 15

Στη παρούσα περίπτωση ο Αιτητής ουσιαστικά παραπονείται για τον αποκλεισμό της ανταπαίτησης του χωρίς να ζητά ευθέως την ακύρωση της δικαστικής διαταγής με την οποία πραγματοποιήθηκε ο εν λόγω αποκλεισμός. Με την αιτούμενη άδεια ο Αιτητής στοχεύει στην έκδοση διαταγής που να απαγορεύει την εκδίκαση της απαίτησης εναντίον του στην αγωγή της Federal Bank of Lebanon "εκτός αν ταυτόχρονα εκδικαστεί και η Ανταξίωση του". Δεν ισχυρίζεται ότι το Επαρχιακό Δικαστήριο δεν έχει δικαιοδοσία να εκδικάσει την απαίτηση στην εν λόγω αγωγή. Ουσιαστικά ο Αιτητής μου ζητά να υποχρεώσω το Επαρχιακό Δικαστήριο Λευκωσίας που εξέδωσε την απόφαση αποκλεισμού της ανταπαίτησής του, να αναθεωρήσει την απόφασή του και να προβεί στην ταυτόχρονη εκδίκαση της απαίτησης και της ανταπαίτησης στην εν λόγω αγωγή. Κάτω από τις περιστάσεις αυτές, το ερώτημα που τίθεται είναι κατά πόσο, μετά την έκδοση από το τριμελές Εφετείο της απόφασης ημερομηνίας 21/4/1992 με την οποία επικυρώθηκε ο αποκλεισμός της ανταπαίτησης του Αιτητή, είναι δυνατόν να λεχθεί ότι ο Αιτητής με έχει ικανοποιήσει, τουλάχιστο εκ πρώτης όψεως, ότι η εκδίκαση από το Πλήρες Επαρχιακό Δικαστήριο Λευκωσίας της απαίτησης στην εν λόγω αγωγή εναντίον του Αιτητή, χωρίς την ταυτόχρονη εκδίκαση της ανταπαίτησής του, συνιστά ενέργεια εκτός των πλαισίων της δικαιοδοσίας του Δικαστηρίου ή κατά παράβαση των νόμων ή του Συντάγματος, η οποία θα πρέπει να απαγορευθεί. Εφόσον ο αποκλεισμός της Ανταπαίτησης του Αιτητή από το Πλήρες Επαρχιακό Δικαστήριο κρίθηκε κατ' έφεση από το Ανώτατο Δικαστήριο ως ενέργεια ορθή και νόμιμη, έχω τη γνώμη ότι η απάντηση στο πιο πάνω ερώτημα πρέπει να είναι αρνητική. 20 25 30 35 40

Τόσο το Επαρχιακό Δικαστήριο Λευκωσίας όσο και εγώ κατά την άσκηση της δικαιδοσίας μου κάτω από το άρθρο 155.4 του Συντάγματος, δεσμευόμεθα από την εν λόγω τελεσίδικη απόφαση του Ανωτάτου Δικαστηρίου στην κατ' έφεση δικαιδοσία του.

- 5 Υπάρχει όμως και δεύτερος αυτοτελής λόγος για τον οποίο η παρούσα αίτηση πρέπει να απορριφθεί. Η ανταπαίτηση του Αιτητή αποκλείστηκε από το Πλήρες Επαρχιακό Δικαστήριο Λευκωσίας με διαταγή που εξέδωσε κατά την άσκηση διακριτικής εξουσίας που του παρέχει επί του προκειμένου η Δ.21, θ.10 των Θεσμών
- 10 Πολιτικής Δικονομίας. Έχει νομολογηθεί ότι η άσκηση της διακριτικής ευχέρειας του Δικαστηρίου και το αποτέλεσμα στο οποίο απολύγει δεν υπόκεινται σε αναθεωρητικό δικαστικό έλεγχο μέσω προνομιακών ενταλμάτων. Αναφέρω ενδεικτικά τις υποθέσεις **Αίτηση Νίκου Αργυρού** (1992) 1 Α.Α.Δ. 727 και **Αίτηση Χαράλαμπου Α. Αεροπόρου** (1992) 1 Α.Α.Δ. 861.
- 15

Εν όψει των πιο πάνω, ο Αιτητής δε δικαιούται στην παροχή της αιτούμενης θεραπείας. Η αίτηση, ως εκ τούτου, απορρίπτεται.

Η αίτηση απορρίπτεται.